

Arrest

nr. 217 724 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 april 2016 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind Kristina RIJAL, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 maart 2014 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Via een op 20 oktober 2015 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 7 maart 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Hij nam tevens ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2016, dat op 21 maart 2016 aan M.S.S. ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [S.S.M.]

[...]

nationaliteit: Nepal

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [S.R.], [...], nationaliteit: Bhutan.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 07.05.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 07.05.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 07.05.2014."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2016, dat op 21 maart 2016 aan J.S.B. ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [S.B.J.]

[...]

nationaliteit: Nepal

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als [R.S.], [...], nationaliteit: Bhutan;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

[R.K.], [...], nationaliteit: Bhutan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 07.05.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 07.05.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 07.05.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde

wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikel 3 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van *“alle beginselen van behoorlijk bestuur”*, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering van de bestreden beslissingen.

[...]

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Nepal.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van verwerende partij getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers niet kunnen terug keren naar Nepal wegens de zware aardbevingen die er hebben plaatsgevonden in 2015 en het feit dat zij daar geen familie meer hebben die hen daar kunnen opvangen, hetzij zelfs tijdelijk.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekers, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien schendt verwerende partij het motiveringsbeginsel!

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de motivering van de beslissing ontoereikend en onaanvaardbaar is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij dan ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de materiële motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens het dossier van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE elementen.

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Verzoekers bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april 1984 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Als verzoekers dienen terug te keren naar Nepal zullen zij in mensonterende omstandigheden terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoekers terug dienen te keren naar Nepal!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij hun eigen leven in gevaar brengen, alsook het leven van hun kind.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet voldoende te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoekers dient terug te keren.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/09 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law).”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van

elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dat in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

III.3. schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Het kind van verzoekers heeft het recht op onderwijs. Zij loopt momenteel school in België. Zij moet minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken.

Men kan niet van verzoekers verwachten dat zij hun kind, de kans op onderwijs ontzeggen en hun gezin uit elkaar halen!

Immers art 28 en art 29 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu, iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met

inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat het duidelijk is dat de dochter van verzoekers het recht heeft op onderwijs, en dat ze die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, toch weigert DVZ hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekers de kans moeten krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar hun "land van herkomst" een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen.

Het kind van verzoekers groeit op in de Belgische maatschappij en samenleving. Zij vormt een gezin samen met haar ouders, die samen instaan voor haar opvoeding.

Het kind van verzoekers groeit hier op. Dat ze opgevoed wordt in een Belgische cultuur. Hoe kan men spreken van een "land van herkomst" van het kind?! Het land van herkomst van het kind is België!

Verwerende partij weigert hier echter voldoende rekening mee te houden!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissingen dus ook niet redelijk te verantwoorden zijn.

Dat verzoekers erop willen wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekers in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat en schoolplichtig is, sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' bevelen af te leveren."

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande verdrags- of wetsbepalingen en welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd, doch slechts dat hij aangeeft op basis van welke concrete juridische en feitelijke grond hij deze beslissing nam. Hieraan werd in casu voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Daarnaast moet wordt gesteld dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27

maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad stelt vast dat verzoekers zich wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM beperken tot de mededeling dat hun land van herkomst op 25 april 2015 werd getroffen door een aardbeving waardoor de levensomstandigheden er niet goed zijn en dat zij derhalve, bij gebrek aan familie in dat land, in een mensonterende situatie dreigen terecht te komen. De Raad kan slechts vaststellen dat de bestreden beslissingen werden genomen meer dan tien maanden nadat Nepal werd getroffen door een aardbeving en dat geen stukken voorliggen waaruit kan worden afgeleid dat de situatie in dat land op dat ogenblik van die aard was dat zou kunnen worden besloten dat de terugkeer van een Nepalees staatsburger naar zijn land van herkomst automatisch aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling. In deze situatie kan niet worden gesteld dat verweerder onzorgvuldig optrad of de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM miskende door de aardbeving die plaatsvond op 25 april 2015 niet bij zijn besluitvorming te betrekken. De stelling van verzoekers dat zij in Nepal geen familie hebben die hen, indien nodig, zou kunnen opvangen is niet meer dan een loutere bewering. Aan deze bewering kan niet zonder meer geloof worden gehecht, nu uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers er niet voor terugschrikken valse verklaringen omtrent hun identiteit en vroegere verblijfplaats af te leggen. Het gegeven dat verweerder onmiddellijk na de aardbeving geen repatriëringen doorvoerde naar Nepal en de door verzoekers aangevoerde rechtspraak doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Verzoekers, die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten en die samen het land dienen te verlaten, laten verder na, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, toe te lichten waarom zij van oordeel zijn dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

4.2.4. Uit een nota in het administratief dossier blijkt verder duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen in aanmerking te nemen. Verweerder heeft vastgesteld dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door beslissingen te nemen waardoor de gezinseenheid wordt behouden en heeft opgemerkt dat geen stukken werden aangebracht die toelaten te besluiten dat verzoekers' kind geen scholing kan genieten in het land van herkomst. Verzoekers zetten uiteen dat hun kind in België werd geboren en opgroeide en dat dit kind werd opgevoed in de Belgische cultuur. Zij verliezen hierbij schijnbaar uit het oog dat jonge kinderen zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Verweerder heeft, blijkens de stukken van het administratief dossier, trouwens rekening gehouden met voormelde problematiek en in voormelde administratieve nota opgemerkt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekers, van wie niet blijkt dat zij Nederlandse lessen volgden, in de huiselijke sfeer geen Nepalees zouden spreken, wat de aanpassing van hun kind aan een leven in Nepal kan vergemakkelijken. Verweerder heeft tevens genoteerd dat een aanvraag van verzoekers om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd als ongegrond werd afgewezen en dat er geen nieuwe medische stukken werden aangebracht.

Verzoekers kunnen, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend en is voorbijgegaan aan het hoger belang van hun kind en het recht op onderwijs.

4.2.5. In zoverre verzoekers specifiek verwijzen naar een aantal artikelen van het Kinderrechtenverdrag dient daarenboven nog te worden geduoid dat deze bepalingen geen directe werking hebben. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van dit verdrag niet dienstig invoeren (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

4.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers evenmin aantonen dat verweerder in casu enig relevant gegeven, waarmee hij verplicht was rekening te houden, niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.7. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het redelijkheidsbeginsel speelt trouwens enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, behoudens indien meer gunstige bepalingen vervat in een internationaal verdrag gelden, verplicht is om de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten te nemen wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat opgeschort noch opgeheven is. Verzoekers tonen niet aan dat in voorliggende zaak een meer gunstige bepaling uit een internationaal verdrag van toepassing zou zijn en dat verweerder bijgevolg nog enige beoordelingsvrijheid zou hebben, zodat zelfs niet blijkt dat een schending van het redelijkheidsbeginsel dienstig kan worden aangevoerd.

4.2.8. Verzoekers' beschouwingen laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK